

זיהוי מחלון האמבולנס

ההובא פרידן (משמאל) לערוך את מיסדר-הזיהוי ההכרחי בדרך מיוחדת: הילדה (מימין) כדי למנוע מגיעה ריגשית נוספת בנאנסת הקטינה, מראשון-לציון, יעצה חוקרת-הנוער, אהובה פרידן (משמאל) לערוך את מיסדר-הזיהוי ההכרחי בדרך מיוחדת: הילדה (מימין)

שבה באמבולנס בעל חלון חד-סיטרי, שדרכו היא הציצה בשורת האנשים במסדר, מבלי שאלה יכלו לראות אותה. ואז הצביעה על האיש שתקף אותה ואמרה, רועדת: "אני חושבת שזה הוא!" האנס הוא הרביעי מימין במיסדר-הזיהוי והוא מוסתר על-ידי מסגרת החלון.

וקבעו: "זהו זיהוי נכון ומהימן, וחסר כל ספקות."

אחרי שדחו את טענת האליבי של הנאשם, הרשיעו אותו השופטים שולמית ולנשטיין, יעקב קרמי וערנה שצקי באשמת מעשה-סרום בקטינה. כאשר הגיע המועד לטעון לעונש, סיפר התובע לבית-הדין שפוט, כי לנאשם יש עבר עשיר בעבירות-מיני, הוא כבר ישב במאסר על עבירות אלה, אך לא חזר למוטב. "הוא פסיכופאט, מכור לסמים ולאכזר, ומסוכן לציבור", אמר התובע וביקש מבית-הדין שישלחו את הנאשם למאסר ממושך, כדי להרחיקו מהחברה וכדי לאפשר לו לעבור טיפול בבית-הסוהר.

אמו של הנאשם עלתה על דוכן העדים וסיפרה, כי בנה סבל קשה בילדותו מאביו, שהוא אלכוהוליסט, והיה מכה את הילד. כנפו ברר בילדותו לעיתים קרובות מהבית, אך כיום הוא השתקם, עמד לשאת אשה והחל מפרנס את המשפחה. היא ביקשה רחמים מבית-הדין.

נראה כי כאשר עמדו השופטים לחרוץ את גזר-הדין, היתה לנגד עיניהם דמות אמה של רווית. הם שמעו ממנה על הסבל שעברה הילדה בת ה-12 ועל הטראומה שהשאיר בה האונס. הם גם לקחו בחשבון את עברו של הנאשם ואת העובדה שניצל את טוב-ליבה ותמימותה של רווית, כאשר נכנס לדירתה בתחבולה וביקש כוסימים. "מעשיו הם חמורים ביותר", אמרו השופטים, וגזרו עליו עשר שנות מאסר בפועל. **אילנה אלון**

מה. אין כמעט דרך לערער על הוכחה כזו, אלא אם יכול החשוד לתת הסבר כיצד הגיעה טביעת-האצבע שלו למקום באופן חוקי. לכנפו לא היה הסבר כזה. שהרי לדבריו הוא מעולם לא היה בדירתה של הילדה, והשירה עמדה בתדר זמן ארוך מאוד, כך שלא יתכן כי הטביעה היתה עליה עוד מקודם. ובכל זאת המשיך כנפו לטעון כי הוא חתם-מפשע.

התובע, עורך-הדין לורדיג פלס, הביא את עריו, קציני-המישטרה, מומי חי טביעת-אצבע וחוקרת-הנוער. גם אמה של רווית עלתה לדוכן-העדים וסיפרה על בתה ועל תגובותיה לאונס. כנפו ואמו, נדרה, המשיכו לנענע בראשם במהלך הערויות הללו ולטעון, כי אלה ערויות-שקר. סניגורו של הנאשם, עורך-הדין לב, אף טען כי המישטרה נטלה את טביעת כף-היד משולחן-החקירה במישטרה ולא מהשירה בחדרה של רווית. הוא טען כי היתה זו ראייה מפוברקת.

בית-הדין קיבל גירסה זו. גם לעדותו של עדה-הגנה שהביא כנפו, ואשר סיפר כי ראה אותו בבוקר בשפת-הים, לא האמינו השופטים. הם גם ציינו כי שוכנעו שבאף אחת מתחנות-המוניות בראשון אין מונית מרצדס לבנה, כמו זו שתיאר הנאשם. "אין מקום לפקפק בעדות טכנאי המישטרה כאשר לטביעת-האצבע, ואין כל יסוד לטענה, כי הטביעה נלקחה משולחן-החקירות במישטרה", קבעו השופטים פה-אחד. הם גם התייחסו לזיהוי הספונטאני של רווית

חוקרת-הנוער, היתה כזו: שורה של גברים וביניהם החשוד, הועמדה על המידרחה ליד תחנת-המישטרה. רווית, אמה וחוקרת-הנוער, יחד עם אנשי מישטרה, נכנסו לאמבולנס שבחלונו זוגית בלתי-שקופה, ולא ניתן לראות דרכה את היושבים בתוכו.

האמבולנס, שבתוכו רווית ומלוויה, הגיע למקום שבו עמדה שורת האנשים שחיכו לזיהוי ועצר לידם. רווית הציצה מבعد החלון כשהיא מתוחה ורועדת. "אני חושבת שזה הוא", אמרה רווית והצביעה על כנפו.

לא משולחן התחנה

אך זה לא היה סוף תלאתיה של הילדה. היא נשלחה לבריקה גינקולוגית, כדי לברר אם נגרם לה נזק. הרופא גילה כי נותרו שיפשושים בגופה.

הדבר שהוציא כל ספק מליבם של אנשי-המישטרה היה זיהוי של טביעת כף-היד. הקצינה הממונה על טביעות-אצבע בתחנת ראשון-לציון שמה לב לרמיון של טביעת-הכף, שנמצאה על השירה בחדרה של הילדה, לטביעת-יד ישנה של כנפו שנמצאה בארכיון המישטרה. זיהוי שבא מירושלים היה מוחלט, טביעת כף-היד היתה זהה לזו של כנפו.

בדרך-כלל נכנעים נאשמים למראה ראייה של טביעת-אצבע ומודים באש-

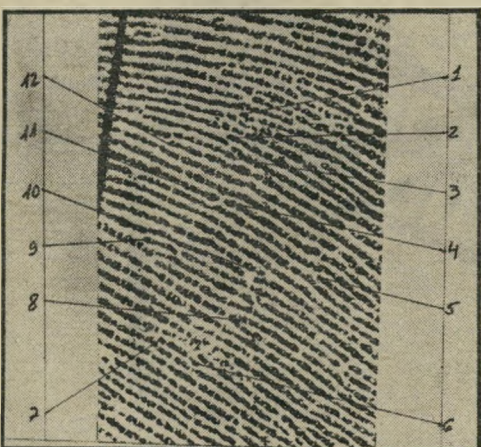
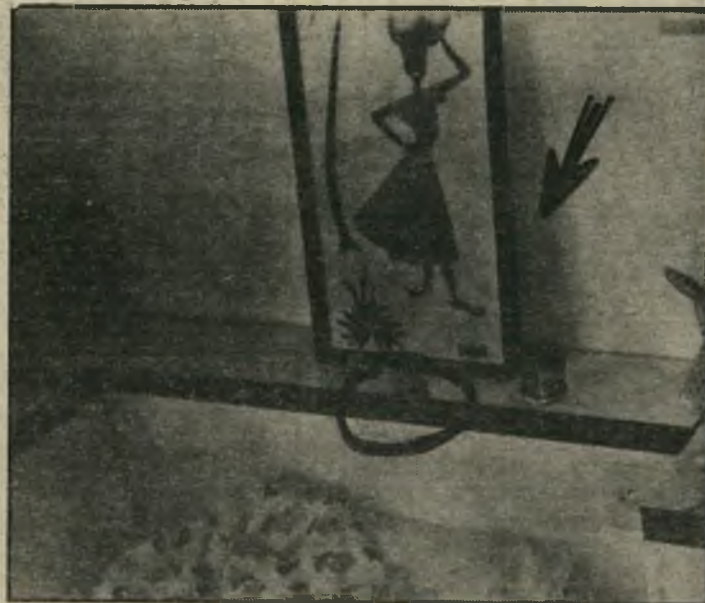
כחקירת-האונס. אחד מהם נזכר, כי כאשר עבר במיקרה באותו יום ברחוב שבו גרה רווית, הבחין בגבר שתאם את תיאורה של הילדה. הוא זיהה את הגבר כחיים כנפו, עבריין המוכר למישטרה. ואומנם, כבר באותו ערב עצרו השוטרים את כנפו בביתו.

מהרגע שבו נעצר, הכחיש כנפו כל קשר לאונס. הוא טען בתוקף, כי באותו בוקר נסע במונית מרצדס לבנה לשפת-הים ובילה שם את כל שעות הבוקר והצהריים. הוא הביא עד שראה אותו משוטט באותו בוקר על החוף.

טילפנה למגידודי ארום, והם אשר הזעיקו את המישטרה.

מוכר למישטרה

מישטרת ראשון-לציון הקריישה מאמץ רב לאיתורו של האנס. אחרי שחוקרת-הנוער הצליחה לרובב את רווית, שהיא ילדה נאיבית ומכונסת בעצמה, לקחו המומחים טביעת-אצבע מחדרה של רווית. הם התעכבו בעיקר

מסומנת בעיגול) הוגדלה (למעלה) והשוותה לטביעת כף-יד ישנה של החשוד באונס. שהיתה מצויה בארכיון המישטרה (משמאל). ונמצאה זהה לחלוטין.

שתי טביעות כף-היד הימנית שנמצאה על השירה בחדרה של הנאנסת הקטינה (בתצלום למעלה מימין).

על המקומות שבהם נגע האנס בעת שהותו בחדר. על השירה, ליד הטייפ שאותו הפעיל האנס, נמצאה טביעת כף-יד ברורה למדי.

עוד באותו יום הביאו חוקרי-המישטרה לבית הילדה את אלבומי המישטרה, שבהם נמצאות תמונות של עבריניי-מימין מכל הגילים. רווית עברה על התמונות אחת-אחת, ולבסוף הוציאה תמונה מתוך האלבום ואמרה: "זה נראה לי דומה מאוד." היא המשיכה לדרוף באלבום, כאשר היא חוזרת מדי פעם לתמונה הראשונה ומעיינת בה מחדש.

התמונה שהוציאה רווית היתה תמונתו של חיים כנפו בן ה-27. בעוד החוקרים יושבים עם רווית בביתה, המשיכו אנשי-המישטרה אחרים

הוא גם הכחיש כי היה אי-פעם ברחוב שבו מתגוררת הילדה. כדי לאמת את זיהויו של כנפו, היה על המישטרה לעשות גם מיסדר זיהוי חי, שבו תראה הילדה את האנס עין בעין ותזהה אותו בביטחון. אולם חוקרת-הנוער, אהובה פרידן, התנגדה בכל תוקף למיסדר-הזיהוי כזה. היא אמרה כי הילדה, שהיא ביישנית ועדינה מאוד, נפגעה קשה על-ידי המעשה, וכל הפגשה נוספת עם האנס עלולה להעמיק את הטראומה ולגרום לה נזק חריף.

מאחר שהמישטרה היתה זקוקה לזיהוי חי, כדי להביאו לפני בית-הדין, נמצאה דרך מיוחדת במינה כדי להשיג את הזיהוי ולא לפגוע ברווית. הדרך שהושגה, בעצתה של